

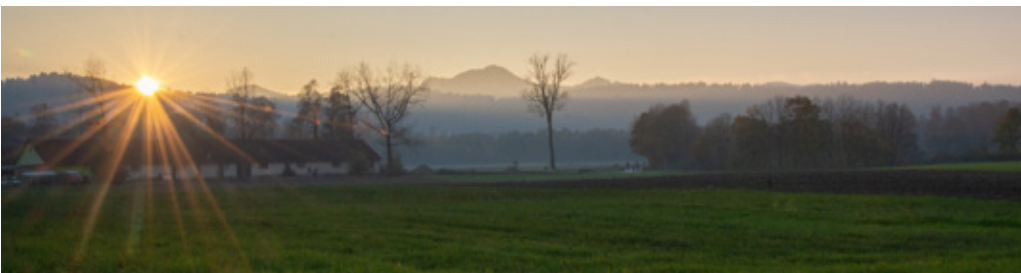
Biseri
DUHA

BESEDILO

Janez Vodičar

FOTOGRAFIJE

David Kraner

salve

Mali koraki

Malo lakote bi si lahko zaželeli. Lakota je potrebna za naše življenje. Na srečo lahko to storimo sami in nas k temu, vsaj večino izmed nas, ne silijo razmere. Zato je misel na rahlo sestradan dan le dobra želja za vse nas.

Zakorakali smo v postni čas. Komaj smo ga začeli in hitro bo pomlad tu in s tem tudi konec naše zavzetosti, da kaj resnega postorimo sami s sabo. Pomlad prinese toliko drugih stvari, da nase pogosto pozabimo. Čas prehoda, ko zunaj še ni vse v brstenju, nam pušča dovolj priložnosti, da se vzamemo vsaj malo v roke. Veliko nas je in to ničkolikokrat pobožno sklenilo, da bomo v teh nekaj postnih tednih res kaj pametnega storili zase in za naše bližnje. Delamo visoko leteče cilje: o zdravju, pomoči, skrbi za druge, pozornosti, odvajanju od takih in drugačnih razvad, a na koncu pogosto ostaja le slaba vest.

Wilhelm Busch, znani nemški pesnik, je že pred dobrimi stotimi leti zapisal, da sreča prihaja z majhnimi stvarmi in nesreča z zanemarjanjem drobnih trenutkov. Kako prav se to sliši ravno ob naših postnih namerah. Radi bi spreobrnili svet, na glavo postavili vse svoje življenje, a na koncu se še eni drobni razvadi ne moremo odpovedati. Prepričan sem, da vsakdo izmed nas zmore zadržati danes vsaj kakšno pikro besedo na račun drugih in hkrati zmore izreči drobno besedico pozornosti, pohvale. Ste že opazili, kaj vse zmore tako drobno dejanje? Gotovo!

In ob tem ni nič narobe, če smo malo ponosni nase. S tem, ko sem se ugriznil v jezik, čeprav bi bil upravičen do zadirčnosti, sem drobno pripomogel k sreči svojega bližnjega. Hkrati pa odkril, kako malo je potrebno, da je svet lepši. Drobni prijazen jutranji pozdrav lahko komu spremeni življenje. To, da če se odpoveste samo enemu pivu in to pošljete revnim, lahko rešite življenje enemu sestradanemu otroku, že tako in tako veste.

Začnimo post z majhnimi koraki, s pozornostjo do drobnih možnosti, ki jih ima vsak izmed nas. Le tako bomo na koncu postnega časa zadovoljni sami s sabo. In nam bo Bog rekel: »Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt 25,40) Eno pa je nujno: da ne čakamo na jutrišnji dan.

Nov pogled

Pomlad je tu! Res da nas sonce še ne zbudi, saj vstanemo prej, kot to pokuka izza hribov, je pa že blizu in nas vsak dan bolj razvaja. Saj ga bo še preveč, bi kdo kvaril razpoloženje. Prav zaradi tega se moramo veseliti vsake sončne minute več.

Ste že opazili, kako se življenje prebuja, kako tu in tam že poganja to ali ono? Res je zanimivo, kaj nekateri vse opazijo, ko drugi hodimo le mimo kot pravi slepci. Bolj ali manj imamo vsi podobne oči in ušesa, kako je potem mogoče, da so se nekateri sposobni čuditi prvi mušici, ki prileti mimo, in biti navdušeni nad prvim še tako preprostim cvetom, ki požene izpod snega, drugi pa ne? Verjetno ste že bili kdaj v vlogi starejšega in modrega človeka, ki je otroku razlagal kakšno stvar. Ne tisto zadevo,

ki otroka sploh ne zanima, ampak tisto, ki ga je popolnoma prevzela. Se še spomnite pogleda, odprtih ust, ki so izražale otrokovo radovednost in navdušenje nad novim spoznanjem? Predvsem pa, kako je ta otrok gledal, otipaval z vseh strani in se ob tem čudil na novo odkritim skrivnostim? Ponos učitelja je kar kipel od zadovoljstva, saj je otroku odgrnil del sveta, ki mu je bil do takrat zakrit. Vemo, kako se je to nadaljevalo. Ta na novo poučeni otrok je z navdušenjem razlagal svoje novo védenje prijateljem in pri tem še kaj dodal. Ne smemo misliti, da se je postavljajl z novim znanjem. Preprosto hočejo razveseliti svoje prijatelje s tem novim spoznanjem. Pri tem ne gre le za znanje, ki se zapiše v knjige. Še posebno otroci doživljajo, da z vsakim novim védenjem, ki jih res zanima, odkrivajo del sveta, ki jim je bil do takrat zakrit. S tem, ko poučujejo svoje prijatelje, delajo nekaj podobnega, kot bi jim pokazali svoj skriti zaklad.

Pozabljamo, da če česa ne vemo, tega tudi ne moremo videti, slišati in še manj uporabljati v življenju. Naj bo še tako kipeča pomlad pred našimi vrati, je ne bomo videli, če se tega ne bomo zavedali. Človek, ki samo sedi pred televizorjem, ve, da se je dan podaljšal le zato, ker mora bolj zastreti okno. Odgrnimo zavese in dajmo se poučiti stvarstvu, ki se poraja pred nami. Podobno je z Božjim kraljestvom: »Takšno je kot gorčično zrno, ki je takrat, ko se vseje v zemljo, manjše od vseh semen na zemlji.« (Mr 4,31)